

IWONA CZUMA

**SPRAWOZDANIE Z II KRAJOWEJ
KONFERENCJI PSYCHOLOGII KLINICZNEJ
OBLICZA INTEGRACJI W OBSZARACH TEORII I PRAKTYKI
PSYCHOLOGII KLINICZNEJ**

W dniach 24–26 listopada 2016 roku w Poznaniu odbyła się II Krajowa Konferencja Psychologii Klinicznej, zatytułowana *Oblicza integracji w obszarach teorii i praktyki psychologii klinicznej*. Konferencja została zorganizowana przez Instytut Psychologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Tytuł II Konferencji jest konsekwentną realizacją założeń z poprzedniej, I Konferencji, podczas której Organizatorzy wyrazili nadzieję na integrację środowiska psychologów klinicznych – zarówno w obszarach teorii, jak i praktyki – w zmieniających się warunkach życia człowieka, a zwłaszcza w kontekście zjawiska globalizacji. Zadbanie o możliwie jak najdalej idącą integrację badań naukowych w podejściu teoretycznym z doświadczeniem praktycznym jest sprawą niezwykle ważną w psychologii klinicznej, przede wszystkim z uwagi na dobro pacjenta. Wymiana wiedzy teoretycznej oraz wyników najnowszych badań klinicznych z konkretnymi doświadczeniami psychologów praktyków klinicznych daje możliwość bardziej skutecznej pomocy osobom, które właśnie takiej pomocy potrzebują i oczekują. Integracja ta nie zawsze przebiega płynnie ze względu na problemy i bariery strukturalne, środowiskowe, finansowe, a także środowiskowe i osobowościowe. Niewątpliwie jednak fakt organizacji już II Krajowej Konferencji Psychologii Klinicznej świadczy o tym, że środowisko psychologów klinicznych widzi potrzebę takiej integracji w obszarach teorii i praktyki psychologii klinicznej. I Konferencja, która miała miejsce

w 2014 roku, taką potrzebę ujawniła. Dzięki tej dwuletniej przerwie przedstawiane podczas Konferencji zagadnienia (np. wyniki przeprowadzonych w międzyczasie badań) dały możliwość zapoznania się z rzeczywistie aktualnymi problemami, wymiany doświadczeń klinicznych „teoretyków” z „praktykami”, a w konsekwencji – przełożenia wiedzy zdobytej podczas sympozjów, sesji i sesji plakatów naukowych na konkretne działania zarówno w obszarze teorii, jak i praktyki.

Organizatorom wydarzenia udało się zgromadzić grono wybitnych specjalistów z zakresu psychologii klinicznej, którzy dzielili się swoją wiedzą podczas wykładów, sympozjów i sesji oraz dyskusji zarówno formalnych, jak i kularowych.

Wykład inauguracyjny, zatytułowany *Podejścia do integracji w teorii i praktyce psychologii klinicznej*, wygłoszony przez profesor Lidzię Cierpiałkowską oraz doktor Emilię Soroko, był doskonałym wprowadzeniem w zagadnienia, które miały wypełnić piątkowy i sobotni dzień Konferencji. Wykład plenarny profesora Jerzego Brzezińskiego *Poziomy integracji danych – między badaniami naukowymi i praktyką profesjonalną w psychologii klinicznej* już na samym początku Konferencji uświadomił konieczność integracji praktyki z badaniami naukowymi oraz zarysował jej metodologiczne możliwości, ale też warunki brzegowe. Dla wszystkich uczestników Konferencji profesor Ewa Trzebińska wygłosiła również wykład plenarny pt. *Zdrowie emocjonalne jako wymiar transdiagnostyki zaburzeń psychicznych i integracji psychoterapii*.

Ze względu na dużą liczbę uczestników i prelegentów, wynikającą z ogromnego zainteresowania konferencją, niektóre wykłady odbywały się równolegle. W czwartek – wykład plenarny profesor Anety Borkowskiej *Tajemnice zaburzeń przetwarzania sensorycznego – ujęcie neuropsychologiczne* oraz profesora Michała Harciarka *Diagnostyka różnicowa otępień o wczesnym początku – perspektywa neuropsychologiczna*, a w piątek wykład profesor Beaty Pastwy-Wojciechowskiej pt. *Zaburzenia osobowości w praktyce wymiaru sprawiedliwości, czyli co*

wiemy, czego poszukujemy a co nas fascynuje w naturze człowieka oraz doktora Sławomira Murawca pt. Najnowsze koncepcje neuropsychoanalizy – czyli czy Id jest świadome a kora mózgu dąży do nieświadomości.

Z kolei sesje i sympozja były prowadzone w liczbie 9–10 równoległe. W sumie odbyło się 11 sesji, 25 sympozjów oraz cztery sesje plakatowe. Tematyka wystąpień była niezwykle różnorodna i ukazała duże bogactwo zarówno myśli teoretycznej i badań empirycznych w obszarze psychologii klinicznej, jak i ich praktycznych zastosowań. Poruszane były następujące tematy: deficyty poznawcze, orientacja seksualna a dobrostan psychiczny jednostek i par, zmaganie się z traumą u dorosłych, problemy diagnostyczne w opiniowaniu sądowym, poczucie sensu życia i zadowolenia z życia w różnych problemach zdrowotnych, rola psychoterapeuty i psychologa klinicznego, konsekwencje traumy dla rozwoju człowieka, psychologia zdrowia, oblicza zaburzeń afektywnych i ich leczenie, zaburzenia psychiczne i zachowania u dzieci i młodzieży, mentalizacja i tematy relacyjne w zaburzeniach osobowości, jedzenie a integracja, analiza wieloaspektowych ujęć pojęcia integracji w psychologii jedzenia, poznanie społeczne w zaburzeniach neuropsychiatrycznych, hiperseksualność, doświadczenia seksualne dziecka a seksualność człowieka dorosłego, seksualność i problemy seksualne z perspektywy psychodynamicznej, diagnoza i standardy jej sporządzania i zastosowania we współczesnej psychologii klinicznej, neuroobrazowanie i potencjały wywołane w psychiatrii i psychologii klinicznej, zastosowanie krótkoterminowej psychoterapii psychoanalitycznej w pracy z rodziną w stanie depresji i żałobie, uzależnienia substancjalne i niesubstancjalne, metapoznanie w psychologii klinicznej, zaburzenia osobowości w nowych modelach struktury cech osobowości, rodzina z dzieckiem jako obszar zainteresowania psychologii klinicznej, problemy rehabilitacji i niepełnosprawności, problematyka bólu, diagnoza i terapia jako kontinuum oddziaływań wobec osób chorujących na schizofrenię, analiza narracji i analiza treści, nowe trendy w psychoanalizie, problematyka stresu i radzenia sobie z nim, psychoterapia Gestalt, zaburzenia emocjonalne

i behawioralne u dzieci i młodzieży, następstwa niekorzystnych doświadczeń z dzieciństwa oraz różne podejścia integracyjne w pracy psychologa klinicznego z pacjentem w obszarze zdrowia i choroby.

Na uwagę zasługuje coraz większe zainteresowanie obszarem neuronauk i tego wszystkiego, co wokół tej dziedziny się dzieje. W tematyce zaburzeń osobowości cenna wydaje się polska adaptacja nowego narzędzia do badania osobowości – PID-5 oraz próby pogodzenia badań nad osobowością zdrową i zaburzoną w ramach DSM-5. W tym kontekście odbywały się podczas konferencji interesujące dyskusje teoretyków i empiryków z praktykami.

Poza dyskusjami na sympozjach odbyła się również dyskusja plenarna dotycząca integracji teorii i praktyki klinicznej, prowadzona przez Konsultanta Krajowego Psychologii Klinicznej profesor Bernadettę Izydorzyczk oraz profesor Mariolę Bidzan. Jeszcze pierwszego dnia Konferencji uczestnicy mogli porozmawiać z autorami najnowszego polskiego podręcznika pt. *Psychologia kliniczna*.

Konferencja zgromadziła zarówno teoretyków, jak i praktyków. Współpraca i wymiana doświadczeń może skutkować tylko i wyłącznie polepszeniem sytuacji osób, które wymagają interwencji specjalisty (psychologa klinicznego, psychoterapeuty, psychiatry, neurologa). II Krajowa Konferencja Psychologii Klinicznej okazała się bez wątpienia sukcesem. Jest to sukces wieńczący dotychczasową pracę i współpracę, ale też będący z drugiej strony zobowiązaniem do kontynuowania owej współpracy. Można życzyć sobie, aby dla naukowców, praktyków i pacjentów kolejna, III Konferencja Psychologii Klinicznej była miejscem spotkania i jeszcze większej integracji klinicznej teorii z praktyką.

Iwona Czuma

i.czuma@uksw.edu.pl

Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, Instytut Psychologii
Wóycickiego 1/3, 01-938 Warszawa

DOI: 10.21697/spch.2016.52.4.41